



**ČESKÁ REPUBLIKA**  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobce: **S. K.**,  
státní příslušník Ukrajiny,  
bytem X  
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem,  
se sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti  
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**  
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 11. 2018, č. j. CPR-21584-5/ČJ-2018-930310-V230, o správním vyhoštění,

**takto:**

**I. Žaloba se zamítá.**

**II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

**Odůvodnění:**

1. Žalobce se žalobou, doručenou dne 29. 11. 2018 Krajskému soudu v Praze, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 26. 5. 2018, č. j. KRPS-237145-31/ČJ-2017-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění

podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2018 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena na 6 měsíců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu v České republice. Doba k vycestování byla v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 15 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná po rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení a odvolacích námitek uvedla, že správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo v řízení prokázáno, že žalobce v České republice vykonával práci ve výrobě na zpracování masa, přesto že nedisponoval žádným povolením k zaměstnání na území České republiky, ačkoli podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) pro tuto činnost potřeboval povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, přičemž žalobce nespadal do žádné z výjimek vypočtených v § 98 zákona o zaměstnanosti. Konkrétně je správním spisem prokázáno, že zde žalobce v období od 23. 5. 2017 do 26. 7. 2017 pracoval bez povolení k zaměstnání. Správní orgán I. stupně si také vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle něhož je vycestování žalobce možné. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že má za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně; skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce nebyl správní orgán I. stupně povinen zjišťovat, jestliže o nich nemohl vědět a žalobce je netvrdil. V řízení také nevyplynulo, že by žalobce práci vykonával legálně. Na posuzovaný případ nelze aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť se neprokázalo naplnění podmínek pro jeho užití, tedy že zahraniční zaměstnavatel vysílá svého pracovníka do České republiky k provedení služby (naopak žalobce sám uvedl, že v Polsku nikdy nepracoval a plyne to i z listin obsažených ve správním spisu). To předpokládá časově omezenou realizaci závazků vysílajícího subjektu v jiném členském státě, nikoli trvalou realizaci závazků subjektu v členském státě, do něž je pracovník vyslán – takový výklad by podstatu volného pohybu pracovníků a služeb zcela popřel. Skutečnost, že žalobce má povolený pobyt na území Polska, vyhoštění z České republiky nebrání. Správní vyhoštění žalobce je povinností správního orgánu přímo navazující na zjištění, že naplnil příslušnou skutkovou podstatu, nedojde-li k závěru, že by to bylo nepřiměřené, což se v dané věci nestalo, neboť žalobce je dospělý a svéprávný a nemá zde žádné vazby. Že nebude žalobce po návratu do vlasti vystaven riziku vážné újmy, bylo potvrzeno stanoviskem ministra vnitra ze dne 15. 10. 2018. Doba k vycestování byla stanovena přiměřeně, neboť ani žalobce nenamítl žádné konkrétní komplikace s vycestováním spojené.
3. Žalobce nejprve namítá, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, jak jí to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V průběhu správního řízení se totiž omezila pouze na důkladné zjištění skutečností v neprospěch žalobce, aniž by stejnou pozornost věnovala zjišťování skutečností v jeho prospěch. Konkrétně žalovaná nezjistila a neprokázala vztahy mezi jednotlivými zúčastněnými společnostmi a její závěry o řetězení smluvních vztahů směřujících k obcházení zákona jsou pouhou spekulací. Stejně tak se žalovaná nezabývala okolnostmi vyslání žalobce do České republiky a obsahem jeho činnosti zde, k čemuž měla vyselektovat oprávněné osoby ze všech zúčastněných společností. Tím porušila také § 2

odst. 3 a 4 správního řádu, neboť přijaté řešení neodpovídá okolnostem daného případu a nebyla šetřena práva žalobce.

4. Žalobce dále namítá, že se s žalovanou neztotožňuje, pokud jde o hodnocení povahy jeho činnosti v České republice, které žalovaná ostatně bezvýhradně přejala od správního orgánu I. stupně. Žalobce byl svým polským zaměstnavatelem vyslán do Česka, aby pro něj pracoval, za což od něj dostával mzdu; nepotřeboval tedy zvláštní povolení k zaměstnání v České republice; ostatně jeho vízum není omezeno na konkrétní stát, nýbrž pouze na konkrétního zaměstnavatele, pro nějž může pracovat kdekoli v rámci Evropské unie. Na tom nemůže nic změnit ani to, že zde žalobce prováděl dílo u české společnosti, pro které byl jeho polský zaměstnavatel najat. Žalobce měl vyřízené veškeré doklady (měl platné pracovní povolení pro Evropskou unii a byl nahlášen na úřadu práce), nemá tedy za to, že by zde pracoval nelegálně a nespátňuje žádný důvod pro správní vyhoštění. Postup jeho polského zaměstnavatele je zcela legitimní a naopak postup žalované je v rozporu s unijním právem, zejm. s principem volného pohybu služeb.
5. Dále žalobce podotýká, že je jakožto práva neznalý dělník pouze zaměstnancem svého polského zaměstnavatele, jehož pokyny plnil. Přitom dostal všem požadavkům, které na něj byly kladeny – získal povolení k pobytu v Polsku, které jej opravňuje k výkonu závislé práce, a našel si v Polsku zaměstnání. I pokud by tedy snad polský zaměstnavatel postupoval nelegálně, sotva to může být kladeno za vinu žalobci, který byl přesvědčen o tom, že jeho zaměstnavatel vyřídil veškerou administrativu. Správní vyhoštění je tak zjevně nepřiměřeným a naprosto neadekvátním opatřením a bylo by – se zřetelem k následkům vyhoštění do žalobcova života – spíše na místě umožnit mu dobrovolné vycestování z České republiky. Žalobce měl totiž pobytové oprávnění pro území Polska, které by mohl konzumovat, avšak v důsledku správního vyhoštění tak učinit nemůže a vyhoštění mu také brání v získání dalšího pobytového oprávnění v budoucnu.
6. Žalobce dále namítá, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce neměl možnost náležitě se vyjádřit k rozhodným skutečnostem týkajícím se přiměřenosti rozhodnutí. Správní orgán I. stupně navíc přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřezkoumal, pouze v prvostupňovém rozhodnutí vypočetl všechna v zákoně uvedená kritéria, s nimiž se však nijak nevypořádal. Úvaha o dopadu rozhodnutí na život žalobce je tak čistě formalistická bez vztahu k posuzované věci, pro niž je rozhodné, že jeho pobytová historie mu může zmařit opětovnou pobytovou žádost. Nemůže být jediným kritériem, že se žalobce má na Ukrajině kam vrátit. Žalovaná nezohlednila, že žalobce má stále povolený pobyt v Polsku, a nemožnost tam pobývat má nesporně dopad do jeho soukromého života. V tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
7. Žalobce dále namítá, že správní vyhoštění v délce 6 měsíců bylo uloženo nadbytečně a je bezúčelné, neboť žalobce již území České republiky opustil, aby se nedopouštěl (z pohledu žalované) dalšího porušování českých právních předpisů a nevystavoval se dalšímu postihu. Cíle sledovaného správním vyhoštěním již bylo dosaženo.
8. Konečně žalobce namítá, že řízení trvalo příliš dlouho – více než půldruhého roku, přestože je správní orgán povinen vydat rozhodnutí o správním vyhoštění do sedmi dnů od okamžiku zahájení řízení. Žalobce po dobu řízení na území České republiky nepobýval a nyní zde nemůže pobývat dalších 6 měsíců. Toto opatření nadbytečné a nepřiměřené i ve

světle délky řízení. Žalovaná tedy měla pouze konstatovat porušení právních předpisů bez uložení správního vyhoštění.

9. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí a spisový materiál, neboť žalobní námitky byly současně odvolacími námitkami, a jako takové byly již jednou vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhuje zamítnutí žaloby.
10. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 26. 7. 2017 byl žalobce zajištěn při policejní kontrole v areálu výroby společnosti L. – Ing. J. L., s. r. o. (dále jen „L.“), neboť se sice prokázal platným cestovním pasem a polským dlouhodobým vízem typu D platným od 15. 5. 2017 do 12. 1. 2018, avšak neměl žádné platné pracovní povolení ani povolení k zaměstnání na území České republiky. S žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění pod č. j. KRPS-237145-9/ČJ-2017-010022 a byl vyslechnut. Do protokolu uvedl, že si polské vízum vyřídil sám, zatímco práci u společnosti L. mu zařídil pan V., na kterého dostal kontakt od známých a nic bližšího o něm neví. Do Česka žalobce přicestoval koncem května 2017 a hned druhý den nastoupil do práce. Při nástupu podepsal jakési papíry, jejichž obsah mu není znám, neboť je nečetl. Pak žalobce od pondělí do pátku od 5:00 do 14:30 v provozovně společnosti L. porcoval maso. Příchody a odchody se evidovaly na vrátnici pomocí čipové karty. Práci žalobci zadával a kontroloval jej pan V., pracovní náradí i oděv žalobci zajistila společnost L. Výplatu žalobci dával pan V., přičemž žalobce měl první měsíc dostávat 90 Kč/hod, později 100 Kč/hod (dosud žalobce obdržel za květen 4 000 a za červen 16 200 Kč). Ubytování na ubytovně v Čelákovících žalobci zařídil pan V., který mu za tím účelem také strhával 3 500 Kč měsíčně. Žalobce nemá v České republice žádné pracovní povolení, chtěl to zde jen zkusit. V České republice nemá žádné rodinné ani jiné vazby, ve vycestování do vlasti, mu nic nebrání a má na to peníze.
11. Téhož dne byl žalobce vyrozuměn o tom, že ve věci bude probíhat další šetření, a proto není možné skončit řízení v zákonem předvídané sedmidenní lhůtě.
12. Součástí spisu je dále evidence pracovníků přítomných na pracovišti dne 26. 7. 2017, z níž vyplývá, že žalobce pro společnost L. pracuje od 23. 5. 2017. Dále je součástí spisu smlouva o dílo ze dne 1. 6. 2016 uzavřená mezi společností L. jakožto objednatelem a společností I. EU, s. r. o. (dále též jen „I. EU“), jakožto zhotovitelem. Předmětem smlouvy (dílem) je „*závazek zhotovitele provádět práce podle předaného požadavku objednatele*“. Dále je součástí spisu rámcová smlouva o dočasném přidělení zaměstnanců ze dne 30. 12. 2016 uzavřená mezi týmiž smluvními stranami, jejímž předmětem je závazek společnosti I. EU dočasně za úplatu přidělit zaměstnance k výkonu práce u společnosti L. a dodatek k ní ze dne 1. 2. 2017 a dohoda o dočasném přidělení zaměstnanců ze dne 30. 12. 2016. Dále smlouva o nájmu prostor sloužících k podnikání z dne 1. 6. 2017 uzavřená mezi společností L. jakožto pronajímatelem a společností I. EU jakožto nájemcem, jejímž předmětem je nájem budovy č. p. 606 v Jirnech za účelem provozování podnikatelské činnosti s předmětem podnikání řeznictví a uzenářství. Dále je součástí spisu sdělení Úřadu práce České republiky ze dne 7. 8. 2017, podle něhož nemá žalobce žádné povolení k zaměstnání, avšak svým zaměstnavatelem agenturou I. EU byl přihlášen na základě § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti jako cizinec vyslaný na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě. Součástí správního spisu jsou dále pracovní smlouva (v češtině i v polštině) ze dne 21. 7. 2017 mezi žalobcem jakožto zaměstnancem a společností A. SP. Z O. O. (dále též jen „A.“) jakožto zaměstnavatelem, na základě které se žalobce zavazuje provádět pro společnost A. manuální práce v období od

21. 7. 2017 do 21. 7. 2019, a to za odměnu ve výši 1 750 zlotých měsíčně, a dodatek k této smlouvě (v češtině i v polštině) datovaný 24. 7. 2017, podle něhož je žalobce vyslán na služební cestu do České republiky na pracoviště společnosti I. EU, jak o tom svědčí i pověření žalobce k výjezdu na služební cestu do zahraničí (pouze v polštině) trvající od 24. 7. 2017 do 31. 8. 2017. Dále je součástí spisu smlouva o dílo (v češtině a v polštině) za dne 21. 2. 2017 uzavřená mezi společností I. jako objednatelem a společností A. jako zhotovitelem, jejímž předmětem jsou „*manuální práce ve výrobě pro objednatele*“.

13. Dne 7. 12. 2017 vydalo Ministerstvo vnitra závazné stanovisko, podle něž je vycestování žalobce na Ukrajinu možné. Žalobce neuvedl žádnou překážku, která by mu ve vycestování bránila, ani si není vědom žádného nebezpečí, které by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit. Ozbrojený konflikt, který na Ukrajině probíhá, zasahuje pouze Luhanskou a Doněckou oblast, zatímco žalobce žije v Dnipropetrovské oblasti.
14. Dne 12. 12. 2017 poučil správní orgán I. stupně žalobce o jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o jeho možnosti vyjádřit se k nim, avšak žalobce svého práva nevyužil. Dne 26. 5. 2018 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že na základě toho, co bylo v řízení zjištěno, shledal podmínky pro vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl totiž (a) zaměstnán u společnosti L., neboť práci vykonával pro tuto společnost za úplatu, pod vedením jejího vedoucího pracovníka a za použití jí poskytnutého pracovního vybavení a oděvu; pracovněprávní vztah vznikl faktickým výkonem práce, bez písemné smlouvy. Uvedené zaměstnání žalobce vykonával (b) bez povolení k zaměstnání, což bylo doloženo sdělením Úřadu práce České republiky ze dne 7. 8. 2017. Toto (c) pracovní povolení bylo přitom podmínkou k výkonu zaměstnání, neboť se v řízení nezjistilo, že by žalobce spadl pod některou z výjimek stanovenou § 98 a § 98a zákona o zaměstnanosti. Výkon závislé práce nelze podřadit pod volný pohyb služeb. Všechny tři podmínky pro správní vyhoštění podle uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců byly tedy splněny. Výkon závislé práce bez příslušného povolení je společensky nebezpečným jevem a způsob, jímž se tak stalo, představuje obcházení procesu posouzení potřeb na trhu práce provedený pobočkou Úřadu práce České republiky. Proto byla doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států, stanovena na 6 měsíců. Každé správní vyhoštění z povahy věci představuje určitý zásah do života cizince, je proto třeba vždy posoudit přiměřenost tohoto zásahu ve vztahu k protiprávnímu jednání žalobce. V dané věci jde o společensky nebezpečné jednání a pobyt cizinců, kteří se jej dopustili, na území České republiky, není ve veřejném zájmu; oproti tomu žalobce zde nemá vůbec žádné vazby. Žalobci ve vycestování nic nebrání, jak to plyne ze stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 7. 12. 2017 a z jeho vlastních slov. Doba k vycestování byla určena v délce 15 dnů, neboť nevyšly najevo žádné konkrétní obtíže spojené s vycestováním žalobce, které by vyžadovaly stanovení doby delší.
15. Dne 4. 6. 2018 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které podáním ze dne 14. 6. 2018 doplnil. Odvolací důvody jsou shodné s žalobními body; žalobce tedy namítal, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, že žalobce v České republice pracoval legálně jakožto zaměstnanec vyslaný zaměstnavatelem, že případné protiprávní jednání zaměstnavatele nelze vytýkat žalobci, že je rozhodnutí nepřiměřené vzhledem k malé závažnosti protiprávního jednání a jeho soukromému

a rodinnému životu, že žalobce nedostal možnost se k věci vyjádřit, že žalobci na Ukrajině hrozí vážná újma, že délka správního vyhoštění je odůvodněna nepřezkoumatelně a lhůta k vycestování je nepřiměřeně krátká.

16. Žalovaná v odvolacím řízení doplnila správní spis o stanovisko ministra vnitra ze dne 15. 10. 2018, kterým bylo potvrzeno, že vycestování žalobce je možné, a o související zprávy o zemi původu. Dne 22. 10. 2018 poučil správní orgán I. stupně žalobce o jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o jeho možnosti vyjádřit se k nim, avšak žalobce svého práva nevyužil. Dne 19. 11. 2018 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, jehož obsah soud shrnul v odstavci 2 tohoto rozsudku.
17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. O žalobě rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaná výslovně uvedla, že s projednáním věci bez jednání souhlasí, a žalobce ani na výzvu soudu nesdělil, že by s takovým postupem nesouhlasil.
18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
19. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.
20. Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
21. Podle § 98 odst. 1 písm. zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.

22. K první námitce žalobce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, uvádí soud, že žalovaná při svém rozhodování vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobce, evidence pracovníků přítomných na pracovišti dne 26. 7. 2017, různé smlouvy, závazná stanoviska Ministerstva vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobcem, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce ve své námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaný přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, ve své námitce setrval jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobce dohlédl na jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povoláním k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobce.
23. Žalovaný provedl dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu vyslechl samotného žalobce a provedl důkaz všemi dostupnými listinami týkajícími se jeho pracovněprávního vztahu a listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobce na území České republiky (vízum v cestovním pasu, evidence pracovníků přítomných na pracovišti společnosti L. dne 26. 7. 2017 a pracovní smlouva mezi žalobcem a agenturou A.). Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem ve výrobních prostorech společnosti L. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobce žádný konkrétní důkazní návrh nevzněl. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobce, který jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z jeho výpovědi vycházely a nezpochybnily žádnou skutečnost uvedenou žalobcem. Ani v žalobě žalobce nezmínil žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměrování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.
24. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že neměl prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohl žalobce vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, což rovněž v přítomnosti tlumočníka učinil, a dále kdykoliv poté. Žalobce je již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupen advokátem. Správní orgány obou stupňů umožnily žalobci vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Výtky žalobce jsou ve vztahu k

této otázce zcela obecně a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu nicméně není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce, jestliže na území České republiky nežije žádný jeho příbuzný ani osoba mu blízká. Sám žalobce pak vzhledem k relativně krátkému pobytu na území Evropské unie zde ani nemohl stihnout navázat žádné hluboké soukromé vazby. Na území České republiky nemá žádné vlastní bydlení, přespává na ubytovně. Žalobní bod není důvodný.

25. K námitce žalobce napadající správnost právního závěru žalované, že žalobce na území České republiky pracoval bez povolení k výkonu zaměstnání, neboť měl platně uzavřenou pracovní smlouvu s polským zaměstnavatelem a v České republice legálně pracoval jako zaměstnanec polského zaměstnavatele vyslaný na služební cestu na základě existující rámcové smlouvy, uvádí soud následující.
26. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky v Jirnech v provozu společnosti L., svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobce totiž práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016 – 53). Povaha práce spočívala v porcování masa ve výrobním provozu společnosti L., žalobce vykonával práci při rovnoměrně rozvržené pracovní době. Práci mu přiděloval a jeho výkon kontroloval zaměstnanec společnosti L. pan V. Tato společnost mu evidovala docházku. Za odvedenou práci mu podle sdělení žalobce byla vyplacena mzda „na ruku“ od pana V., o němž však žalobce nedokázal nic dalšího uvést (jednou z možností je, že jedná o pana V. P., jednatele společnosti I. EU). Žalobce nepopírá, že by v provozovně společnosti L. vykonával závislou práci, nicméně argumentuje tím, že tuto práci konal pro svého polského zaměstnavatele (společnost A.), s nímž má uzavřenou pracovní smlouvu a který jej vyslal na pracovní cestu do České republiky na pracoviště společnosti I. EU, která jej následně dočasně přidělila k výkonu práce společnosti L.
27. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobci vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobce není, což bylo prověřeno jak lustrací systémů Policie České republiky, tak dotazem na Úřad práce České republiky, ostatně to potvrdil i žalobce sám.
28. Soud se proto zabýval otázkou, zda výkon zaměstnání žalobcem na území České republiky je podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo



povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje právě i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnání). Pokud je však předmětem této smlouvy dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, úřad práce povolení nevydává (§ 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 28. 7. 2017 – toto časové znění zákona o zaměstnanosti je rozhodné pro posouzení věci z důvodu, že k výkonu zaměstnání došlo v období od 23. 5. 2017 do 26. 7. 2017), což navazuje na § 66 větu třetí zákona o zaměstnanosti.

29. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31.
30. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku vyšel ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“), která upravuje tři různé formy nadnárodního poskytování služeb: a) podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; b) podnik vyšle pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; c) jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie (279/80, Webb, C-307/09, Vicoplus) pak dovodil, že službou, na kterou se vztahuje svoboda volného pohybu služeb, je i poskytování pracovní síly. Vzhledem k tomu, že přeshraniční poskytování pracovní síly je z obchodního a sociálního hlediska mimořádně citlivou oblastí a může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí příjemce takové služby (příjemce pracovní síly), mohou členské státy podřídit takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (k tomu srov. § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti). Nejvyšší správní soud s ohledem na další judikaturu Soudního dvora Evropské unie (C-91/13, Essent Energie) dodal, že pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení.
31. Na základě těchto východisek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky,

že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.

32. Soud v nyní posuzované věci vyšel z výše uvedeného výkladu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a v rámci jeho aplikace na projednávanou věc dospěl k následujícím závěrům. Plnění, které měl polský zaměstnavatel poskytnout na území České republiky, není službou ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES. Žalobce ve výpovědi uvedl, že mu práci v závodě L. zajistil pan V., s nímž se spojil přes svou známou, která pro něj rovněž pracovala. Dále uvedl, že den před nástupem do práce (patrně tedy 22. 5. 2017) podepsal několik papírů, které si nepřečetl. Později v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (shodně jako v žalobě) tvrdil, že byl po celou dobu výkonu pracovní činnosti zaměstnancem polského zaměstnavatele společnosti A. K tomuto tvrzení, je však třeba uvést, že smlouva o provedení práce byla mezi žalobcem a společností A. uzavřena až dne 21. 7. 2017, a dodatek o vyslání žalobce do České republiky až dne 24. 7. 2017. Žalobce přitom sám uvedl, že začal v závodě L. pracovat již pár dní po svém příjezdu, což dokládá i evidence docházky, podle níž do zaměstnání nastoupil již 23. 5. 2017. K vyslání tedy mělo podle smluvní dokumentace předložené společností I. EU, k níž byl žalobce údajně vyslán, dojít až dva měsíce poté, co žalobce do zaměstnání nastoupil (a pouze několik dnů před tím, než byl při policejní kontrole zajištěn). Je tedy zřejmé, že ve skutečnosti nedošlo k vyslání žalobce polským zaměstnavatelem A. k plnění závazků vůči společnosti I. EU, a že účelem smlouvy o provedení práce bylo pouze obejít zákonný požadavek na získání povolení k zaměstnání. Navíc je zřejmé, že plnění, které měl polský zaměstnavatel poskytnout na území České republiky, není vůbec službou ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES. Podle smlouvy o provedení díla ze dne 21. 2. 2017 uzavřené mezi společnostmi A. a I. EU spočívá předmět plnění v dodání „*manuální práce ve výrobě pro firmu I. EU s.r.o. na území České republiky*“. Podstata takto ujednané přeshraniční „služby“ tak v daném případě nespočívá ve zhotovení díla (např. v podobě provedení stavebních prací, řemeslných prací, kontrolních prací, montáží věcí), nýbrž v dodání pracovní síly ve formě přidělení zaměstnance polského zaměstnavatele A. k českému příjemci pracovní síly I. EU, resp. L. Tento závěr dokládá i skutečnost, že žalobce ve výrobním závodě L. vykonával shodnou práci jako její kmenoví zaměstnanci a tato společnost rovněž sama evidovala docházku pomocí elektronického systému. Z výpovědi žalobce pak vyplynulo i to, že v průběhu výkonu pracovní činnosti nebyl řízen ani kontrolován ze strany polského zaměstnavatele, práci mu přidělovali místní zaměstnanci (pan V.) a i pracovní pomůcky mu zajistila tato společnost. Ani pracovní odměnu, resp. zálohu mu patrně neposkytoval polský zaměstnavatel společnost A. Nelze tedy souhlasit s tvrzením, že v průběhu výkonu pracovní činnosti v závodě L. bylo zachováno pouto mezi žalobcem a jeho polským zaměstnavatelem, tedy že konal práci jeho jménem, na jeho účet a odpovědnost, s využitím jeho pracovních pomůcek.

33. Soud se dále s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 – 36, zabýval tím, zda žalobce, jenž byl vyslán na území České republiky jako pracovní síla, vykonával jakoukoliv pracovní činnost u polského zaměstnavatele A. na území Polské republiky, tedy zda jeho vyslání do České republiky nebylo jen dočasným odlehčovacím opatřením. Byť se žalovaná tímto aspektem výslovně nezabývala, vedly správní orgány dokazování i tímto směrem a jejich zjištění zřetelně vyplývají z obsahu správního spisu. Soud vyšel z toho, že polský zaměstnavatel A. uzavřel s žalobcem pracovní smlouvu až dva měsíce poté, co přicestoval na území České republiky. Žalobce totiž sám vypověděl, že přicestoval již koncem května roku 2017 a hned den po svém příjezdu již nastoupil do zaměstnání, které mu v závodu L. zajistil pan V. Teprve dne 21. 7. 2017 měla být uzavřena pracovní smlouva s polským zaměstnavatelem A. a dne 24. 7. 2017 její dodatek, na základě něhož měl být vyslán do České republiky. Tato skutečnost rovněž vysvětluje, proč je ve smlouvě uvedeno bydliště žalobce na české adrese (Č., X. k.). Smlouva o provedení práce, její dodatek i příkaz k vyslání na pracovní cestu jsou tedy zjevně pouze formální, neboť žalobce se v době jejich uzavření již dávno nacházel na území České republiky. Žalobce rovněž vypověděl, že v Polsku na toto vízum nepracoval. Tomu odpovídá i skutečnost, že do zaměstnání nastoupil již pár dní po svém příjezdu do České republiky. Tyto skutečnosti ústí v jediný možný závěr, a sice že žalobce nekonal pro svého polského zaměstnavatele na území Polské republiky žádnou pracovní činnost a nikdy nehodlal jakoukoliv pracovní činnost v Polsku vykonávat. Smlouva o provedení práce byla zjevně uzavřena s výlučným cílem a to, aby žalobce vykonával pracovní činnost výlučně na území České republiky. Ostatně i skutečnost, že smlouva o provedení práce a dodatek ke smlouvě jsou vyhotoveny v česko-polském znění, svědčí o tom, že polský zaměstnavatel měl od počátku záměr poskytnout žalobce jako pracovní sílu na území České republiky.
34. Ze všech výše uvedených skutečností plyne, že pravou podstatou výkonu práce žalobce na území České republiky nebylo konat práci v rámci poskytnutí konkrétní služby polským zaměstnavatelem příjemci služby na území České republiky, jak tvrdí žalobce. Žalobce byl polským zaměstnavatelem A. přidělen k výkonu práce u společnosti I. EU, aniž by předtím vykonával na území Polské republiky pracovní činnost pro jakéhokoliv polského zaměstnavatele. Je tedy zřejmé, že podstatou činnosti polského zaměstnavatele bylo poskytnout českým smluvním partnerům neomezené služby agentury práce, tedy zajistit jim pracovní sílu. Tuto činnost nelze podřadit § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Naopak spadá pod § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, takže žalobce mohl konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky. Takové povolení žalobce neměl, tedy byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli bylo toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Splnění informační povinnosti podle § 87 zákona o zaměstnanosti společností I. EU nemění nic na tom, že žalobce konal na území České republiky závislou práci bez požadovaného povolení, neboť informování Úřadu práce České republiky o tom, že k uvedené společnosti nastoupil k výkonu práce zahraniční pracovník, nenahrazuje povolení k zaměstnání ani zaměstnaneckou kartu.
35. Soud tedy uzavírá, že žalobce nebyl na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněn vykonávat pracovní činnost v závodu L. na území České republiky, ať již pro společnost I. EU nebo společnost L. Podstata a obsah smluvních vztahů mezi těmito v České republice usazenými společnostmi není v tomto ohledu rozhodná, neboť je zřejmé, že žádná z těchto společností nebyla příjemcem služby, na níž by se vztahovala svoboda volného pohybu služeb mezi členskými státy EU. Objasnění

těchto smluvních vztahů proto nemůže nic změnit na tom, že žalobce vykonával pracovní činnost na území České republiky bez povolení k zaměstnání, tedy neoprávněně. Z tohoto důvodu nelze spatřovat na straně správních orgánů žádné pochybení v tom, že se obsahem těchto smluv a smluvními vztahy mezi společnostmi A., I. EU a L. blíže nezabývaly. Rozhodné je pouze to, že výkon pracovní činnosti žalobce v závodu L. byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobce však nebyl držitelem takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (shodně též rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 - 13).

36. Není přitom rozhodné, zda žalobce o tom, že potřeboval pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, věděl, resp. zda byl utvrzován v tom, že může na území České republiky vykonávat práci bez dalšího povolení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011 – 80, dovodil, že „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. [...] Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“
37. Nelze přisvědčit argumentaci, že žalobce jen konal práci podle pokynů svého zaměstnavatele. Tato skutečnost totiž nemění nic na tom, že vykonával na území České republiky závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání. Toho si ostatně mohl být vědom, neboť sám ani neměl v úmyslu konat práci pro polského zaměstnavatele A. na území Polské republiky. Teprve v České republice uzavřel smlouvu s polským zaměstnavatelem a souhlasil se svým vysláním, to vše navíc až v době, kdy se zde již téměř dva měsíce nacházel a vykonával práci. Měl a mohl si být vědom důvodu, proč nemůže uzavřít pracovněprávní vztah přímo s českou společností. Důsledky, které z toho plynou, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Pracovněprávní vztah existující mezi žalobcem a polským zaměstnavatelem, jenž vznik protiprávního stavu vyvolal uzavřením smlouvy se společností I. EU (jde *de facto* o dočasné přidělení žalobce k české společnosti do České republiky) a udělením dispozic žalobci, v jejichž důsledku porušil zákon o pobytu cizinců, neposkytuje žalobci žádnou „imunitu“ ve vztahu k odpovědnosti za vlastní protiprávní jednání a následkům z toho plynoucím. Žalobce, ač v zaměstnaneckém poměru a neznalý českého práva, je osobně odpovědný za to, aby vykonával závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy (zákonem o zaměstnanosti). Bylo na něm, aby si sám ověřil, zda je výkon závislé práce možný v souladu s právním řádem státu, na jehož území má být práce vykonávána. To nicméně neznamená, že by paralelně s tím nemohla vzniknout odpovědnost za umožnění výkonu závislé práce bez potřebného povolení i dalším subjektům. Žalobní bod je nedůvodný.
38. Žalobce dále namítl, že správní orgány se neměly uchýlit k uložení správního vyhoštění, nýbrž měly preferovat smírnou cestu a umožnit žalobci vycestovat z území České republiky, a to vzhledem k tomu, že měl v té době platné polské vízum. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný

prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou (v době rozhodování správního orgánu I. stupně již jeho platnost uplynula), nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek NSS č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). I kdyby byl žalobce držitelem schengenského víza nebo českého národního víza, nejde o překážku, která by bránila vydání správního vyhoštění, neboť správní vyhoštění postihuje různé typy protiprávního jednání cizince, ačkoliv je oprávněn pobývat na území České republiky (v daném případě je nicméně třeba zdůraznit, že žalobce překročil povolenou maximální dobu pobytu na území České republiky a nikdy nebyl oprávněn pobývat na jejím území za účelem výkonu zaměstnání). Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobci v tom, aby nadále pobýval na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobce do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návětí § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobce s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, z Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanese stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má de facto právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky.

39. Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, kdy byl držitelem polského dlouhodobého víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení k zaměstnání vykonával závislou práci, není evidence žalobce v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobci v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobci nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobce během platnosti původního víza porušil pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobci vízum či jiný druh

pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala jeho § 119 odst. 1 písm. b). Námitka je nedůvodná.

40. Dále žalobce namítl, že uložení správního vyhoštění je nepřiměřené i ve vztahu k délce správního řízení, které mělo podle zákona trvat 7 dní, avšak trvalo rok a půl. Soud dává žalobci za pravdu, že podle § 169 odst. 4 zákona o pobytu cizinců měl správní orgán I. stupně vydat prvostupňové řízení v sedmidenní lhůtě od zahájení řízení (2. 8. 2017), avšak vydal je až dne 26. 5. 2018. To je sice jistě vadou řízení, nikoli však takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a v důsledku které by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť nečinnost v průběhu řízení nemůže sama o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce (viz rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 As 138/2013-84). Nelze tedy srovnávat délku vyhoštění a celkovou délku řízení, neboť tyto dva časové úseky spolu nijak nesouvisí. Proto není logický požadavek žalobce, aby byly vzájemně přiměřené, resp. aby byla doba vyhoštění tím kratší, čím déle běželo řízení. Na okraj soud podotýká, že se žalobce mohl v období od 2. 8. 2017 (poslední den lhůty pro vydání rozhodnutí) do 26. 5. 2018 (vydání prvostupňového rozhodnutí) domáhat ochrany svých práv také žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, avšak neučinil tak.
41. Též námitka, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života (resp. ji posoudila čistě formalisticky) a že neměl možnost se v tomto směru vyjádřit, je nedůvodná. K tomu soud nejprve konstatuje, že žalobce měl právo se v řízení vyjadřovat v celém jeho průběhu až do vydání rozhodnutí (srov. § 36 odst. 1 správního řádu). Konkrétně byl o tom poučen dne 12. 12. 2017 a opětovně pak dne 22. 10. 2018, avšak ani v jednom případě svého práva nevyužil. S ohledem na to, co bylo uvedeno, a na to, že byl žalobce v průběhu řízení zastoupen advokátem, nemůže nyní namítat, že nedostal prostor k vyjádření. Úvaha žalované v napadeném rozhodnutí je založena na tom, že vycestování žalobce do vlasti je z povahy věci zásahem do jeho života, nikoli však zásahem nepřiměřeným. Žalobce sám uvádí, že zde nemá rodinné ani jiné vazby, nehrozí mu tedy odloučení od jeho blízkých. Žalovaná se dále odkázala na vypořádání této otázky v prvostupňovém rozhodnutí, které pokládá za vyčerpávající a s nímž se ztotožňuje. V něm správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce zde pobývá bez povolení, což je v rozporu s veřejným zájmem. S ohledem na krátkou dobu pobytu žalobce nenavázal žádné vazby – jak sám uvedl, přijel výlučně za účelem výdělků a po vypršení víza měl v úmyslu se vrátit na Ukrajinu; v tom mu nebrání ani věk ani zdravotní stav. Takové hodnocení považuje soud za přezkoumatelné, nikoli pouze formalistické (jak namítá žalobce) a mající oporu ve správním spisu. Jelikož se soud s hodnocením žalované ztotožnil, je tato námitka nedůvodná.
42. Pokud jde o posouzení existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na Ukrajině (vnitřní ozbrojený konflikt), ani v tomto ohledu neshledal soud žádné pochybení. Správní orgán I. stupně rozhodl o existenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se přitom výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že nepříznivá bezpečnostní situace se vztahuje pouze k Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny. Žalobce nicméně bydlí v Dněpropetrovské oblasti, kde je

bezpečnostní situace poklidná. Závazná stanoviska vychází ze zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně a žalovanou. Z nich skutečně vyplývá, že v Dněpropetrovské oblasti nejsou zaznamenávány žádné bezpečnostní incidenty, situace zde je poklidná. Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že podle zpráv o zemi původu, které jsou rovněž součástí správního spisu, nepanuje na Ukrajině stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na Ukrajině mohl utrpět zranění nebo být usmrcena v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17).

43. Za této situace bylo povinností žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by pravděpodobně byl vystaven jako civilista útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, když žalobce již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobce pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u žalobce dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se žalobce stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24). Žalobce ve správním ani soudním řízení neprokázal, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byl takovou újmou ohrožen. Žalobce nebydlel v místě, které je zasaženo ozbrojenými operacemi, nýbrž bydlel v Dněpropetrovské oblasti v centrální části Ukrajiny. Do této oblasti se přitom může bez obtíží vrátit. Žalobce neuvedl v řízení žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu jakožto civilista terčem svévolného násilí, naopak výslovně potvrdil, že ozbrojený konflikt se jej nedotýká. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra tedy správně dovodili, že žalobci nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy nejsou dány důvody bránící vycestování. Žalobní námitka není důvodná.
44. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

#### **Poučení:**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. ledna 2019

**Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.**  
soudkyně